

Η άνοιξη και η Ανάσταση

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](http://www.pemptousia.gr/?p=95016)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=95016>]

Αν θα χρειαζόταν να αξιολογήσουμε τον ενιαύσιο κύκλο, τις τέσσαρες δηλαδή εποχές του χρόνου, είμαι βέβαιος ότι όχι μόνο συναισθηματικά, αλλά και ουσιαστικά θα επιλέγαμε την άνοιξη ως τη σημαντικότερη, γιατί από αυτήν ξεκινούν τα πάντα. Κατ' αυτήν ανασταίνεται η ζωή. Αυτή η ζωή που είναι θαμμένη στο χώμα και την εποχή αυτή οι ζωογόνες ακτίνες του ήλιου την ανασταίνουν και την κάνουν να κατακλύζει με λουλούδια την ύπαιθρο.

Μέσα στο απέραντο σύμπαν μόνο σε τούτον τον ανθισμένο πλανήτη υπάρχει άνοιξη, γιατί μόνο η γη μας διαθέτει το προνόμιο της ζωής. Μόνο στη γη μας υπάρχει άνοιξη με το άρωμα του αέρα, τον αθόρυβο ήχο της διεργασίας κάθε μορφής ζωής που συνεπαίρνει τη φύση, τα φύτρα των σπόρων που σπάζουν τα δεσμά της χειμωνιάτικης νάρκης τους, τα μπουμπούκια με το ελπιδοφόρο φούσκωμά τους, ερεθισμένα από τον οργασμό των χυμών μέσα τους, τα πολύχρωμα χαλιά των λιβαδιών, τα χρώματα και τα αρώματα των λουλουδιών, που μεθούν τον ήλιο και καλούν τις μέλισσες στη φιλόπονη συλλογή του γλυκυτάτου νέκταρος. Όλα είναι μια χαρά. Η άνοιξη είναι χαρά. Η ζωή είναι χαρά. Μια χαρά που κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει τον ερχομό της. Μιά χαρά που κινείται με τους δικούς της νόμους, τους θεικούς νόμους, έξω από τα πλαίσια της ανθρώπινης σκοπιμότητας.

Η άνοιξη δεν λογαριάζει πόλεμο ούτε καταστροφή, ούτε οικονομική κρίση, ούτε πτώχευση. Είναι η βασιλική έκφραση της χάρης του φιλανθρώπου Θεού στο αυτονομημένο, αχάριστο και γεμάτο με εγωισμό πλάσμα Του. Χωρίς αυτή τη χάρη θα βασίλευε εδώ και αιώνες η ανυπαρξία μας. Και η ανάσταση γίνεται σε πλούσιους και πτωχούς, σε όλα τα μήκη και πλάτη της δημιουργίας, σε πιστούς και απίστευτους, σε ανθρώπους του πολέμου η της ειρήνης.

Το δράμα της ανθρωπότητας, το αιώνιο δράμα του θανάτου, που παίρνει κατά καιρούς τόσες εναλλακτικές μορφές, έχει την αρχή του «στην αποφράδα εκείνη ημέρα» της πτώσεως των Πρωτοπλάστων. Ὁ θεόπλαστος άνθρωπος με την παρακοή του απομακρύνθηκε από την αιωνιότητα της ανοίξεως του Παραδείσου, έσπασε τον ομφάλιο λώρο του που τον συνέδεε με το Ζωοδότη Θεό και άρχισε να νοιώθει την παγωνιά του χειμώνα και να οσφραίνεται τη μυρωδιά του θανάτου. Ἦλθε όμως πάλιν η άνοιξη με το Χριστό μας, το νέο Αδάμ, που είναι ταυτόσημη με την ανάσταση. Αυτή μας δείχνει τη μετά το θάνατο ατελεύτητη ζωή.

Ἡ ανάσταση των νεκρών είναι βασική αλήθεια της πίστεώς μας. Χωρίς τη βεβαιότητα της αναστάσεώς μας, η πίστη μας, λέει ο Απόστολος, δεν έχει κανένα νόημα και είναι μάταιη (Α΄ Κορ. 15, 17). «Αν», λέει, «είναι αδύνατη η ανάσταση, τότε λοιπόν, ούτε ο Χριστός αναστήθηκε, αφού και Ἐκεῖνος είχε σώμα σαν το δικό μας. Δεν ήταν Αυτός μόνο τέλειος Θεός, αλλά και τέλειος άνθρωπος. Ἀλλά, αν δεν αναστήθηκε ο Χριστός, είναι χωρίς νόημα και χωρίς περιεχόμενο το κήρυγμά μας και κούφια η πίστη μας, εφόσον αυτή βασίζεται και θεμελιώνεται στην Ανάσταση του Χριστού. Δεν είναι, όμως, έτσι τα πράγματα, γιατί ο Χριστός αναστήθηκε και όπως οι πρώιμοι καρποί, που ωριμάζουν πριν από τους άλλους, μας προαναγγέλλουν, ότι θα ακολουθήσει και ολόκληρη η συγκομιδή, έτσι και ο Χριστός αναστήθηκε πρώτος από τους άλλους και βεβαιώνει με την Ανάστασή Του, ότι θα ακολουθήσει και η δική μας ανάσταση μαζί με αυτήν όλων των άλλων νεκρών...» (Α΄ Κορ. 15-23).

Ο θάνατος λοιπόν, έχει νικηθεί οριστικά και η ανάσταση των κεκοιμημένων είναι δεδομένη. Γι' αυτό και οι Άγιοι Πατέρες μας, όπως ο Ἰωάννης ο Χρυσόστομος, ο Ἰωάννης ο Δαμασκηνός και ο Κύριλλος των Ἱεροσολύμων, μας μιλούν με βεβαιία πίστη για την άνοιξη που πρόκειται να διαδεχθεί το χειμωνιάτικο σάπισμα, τη φθορά και την αποσύνθεση, την οποία θα επιφέρει ο σωματικός θάνατός μας. Θα ξαναζήσουμε ασφαλώς «εν σώματι», αλλά «εν ετέρα μορφή» (Μαρκ. 16, 12). Θα αναστηθούμε και κανείς μας πιά δεν θα υποκύπτει στο νόμο της φθοράς και του αφανισμού. Είναι χαρακτηριστικός πάνω σε αυτό το θέμα ο διάλογος του Θεού με τον Προφήτη Ἱερεμία· «Σήκω», του είπε ο Θεός, και κατέβα κάτω στο εργαστήριο του αγγειοπλάστη, εκεί που αυτός εργάζεται την αγγειοπλαστική με τη βοήθεια των πέτρινων τροχών. Δες! Όταν εκείνου του έπεσε το πήλινο δοχείο που έπλαθε με τα χέρια του έσκυψε και μάζεψε πάλι τον πηλό και από αυτόν έπλασε άλλο αγγείο, στο οποίο έδωσε τη μορφή που εκείνος ήθελε. Καί συνέχισε ο Κύριος: «Ω απόγονοι του Ἰσραήλ, μήπως δεν μπορώ να κάνω και Ἐγώ σε εσάς, όπως έκανε αυτός ο αγγειοπλάστης; Ἀσφαλώς μπορώ. Γιατί εσείς είσαστε στα χέρια μου όπως ο πηλός στα χέρια του αγγειοπλάστη που εύκολα μεταπλάθεται από αυτόν» (Ἱερ.18 1-6).